

СОЛОМ'ЯНИЙ БИЧОК

Жив собі дід та баба. Дід служив майданником¹, а баба сиділа дома, мички пряла. І такі вони бідні — нічого не мають: що зароблять, то проїдять, та й нема. От баба й напалась на діда:

— Зроби та й зроби мені, діду, солом'яного бичка і осмоли його смолою.

¹ Майданник — робітник на заводі, де гонять смолу.

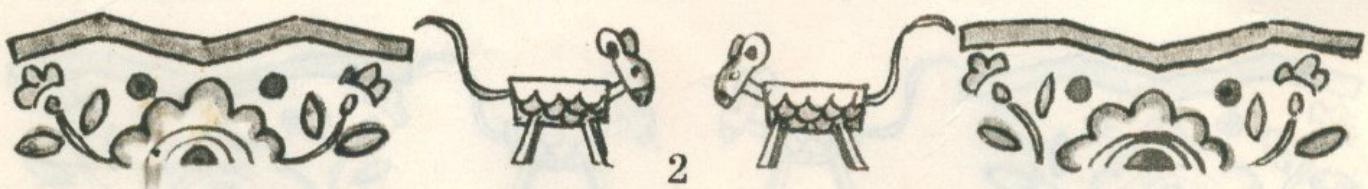

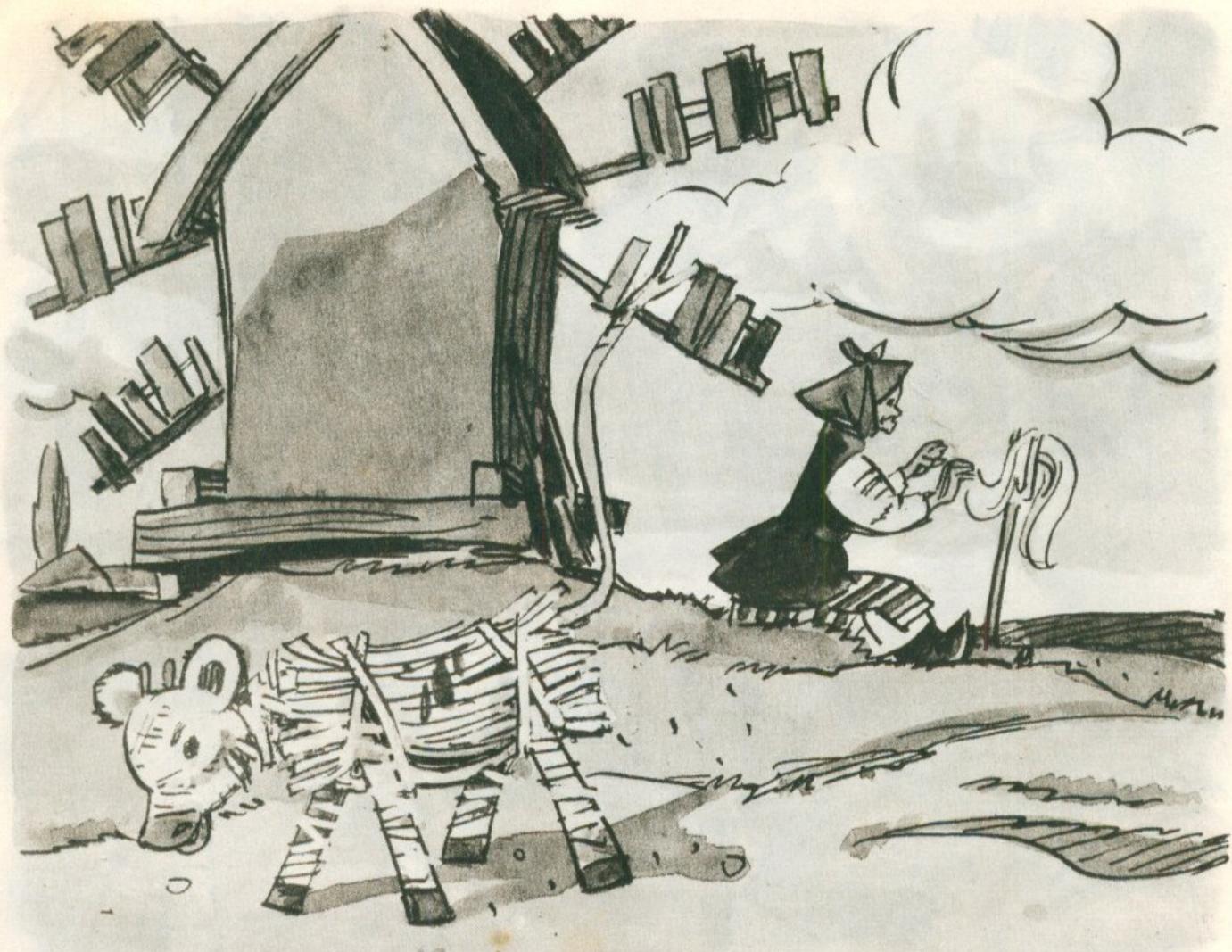
— Що ти говориш? Навіщо тобі той бичок здався?

— Зроби, я вже знаю навіщо.

Дід — нічого робити — взяв, зробив солом'яного бичка й осмолив його смолою.

Переночували. От на ранок набрала баба мичок і погнала солом'яного бичка пасти; сама сіла під могилою, пряде кужіль і приказує:

— Пасись, пасись, бичку, на травці, поки я мички попряду! Пасись, пасись, бичку, на травці, поки я мички попряду!

Доти пряла, поки й задрімала. Коли це з темного лісу, з великого бору біжить ведмідь з обдертиим боком. Наскочив на бичка:

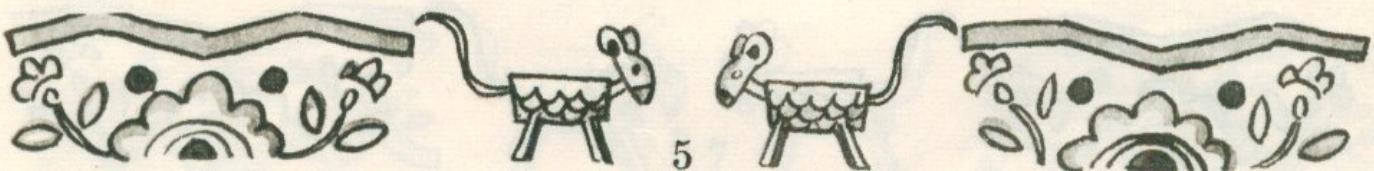
— Хто ти такий? — питав. — Скажи мені!
А бичок йому:

От баба прокидається — аж бичка нема. «Ох, мені лихо велике! Де це мій бичок дівся? Мабуть, він уже додому пішов». Та мерщій днище та гребінь на плечі та додому. Коли дивиться — ведмідь у бору бичка тягає; вона до діда:

— Діду, діду! Бичок наш ведмедя піймав, іди його вбий!

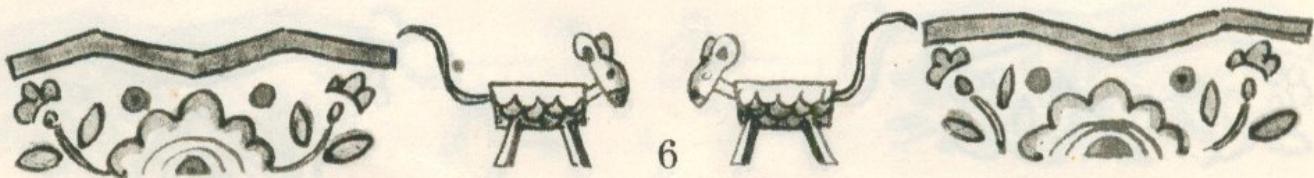

Дід вискочив, віддер ведмедя, взяв і кинув його в погріб.

От на другий день, ще ні світ ні зоря, баба вже взяла кужіль і погнала на толоку бичка пасти. Сама сіла під могилою, пряде кужіль і приказує:

— Пасись, пасись, бичку, на травиці, поки я мички попряду! Пасись, пасись, бичку, на травиці, поки я мички попряду! Доти пряла, поки й за-

дрімала. Коли це з темного лісу, з великого бору вибігає сірий вовк та до бичка:

— Хто ти такий?

— Я бичок-третячок, з соломи зроблений, смолою засмолений!

— Коли ти смолою засмолений,— каже вовк,— то дай і мені смоли засмолити бік, а то каторжні собаки обідrali!

— Бери!

Вовк зараз до боку, хотів смоли віддерти. Дер, дер та зубами й зав'яз, що ніяк уже й не віддерє: що хоче назад, то ніяк. Вовтузиться з тим бичком!

Прокидається баба — аж бичка уже й не видко. Вона й подумала: «Мабуть, мій бичок додому побрів», та й пішла; коли дивиться — у лісі вовк

бичка тягає. Вона побігла, дідові сказала. Дід і вовчика у погріб вкинув.

Погнала баба і на третій день бичка пасти: сіла під могилою та й заснула. Аж біжить лисичка:

— Хто ти такий? — питав бичка.

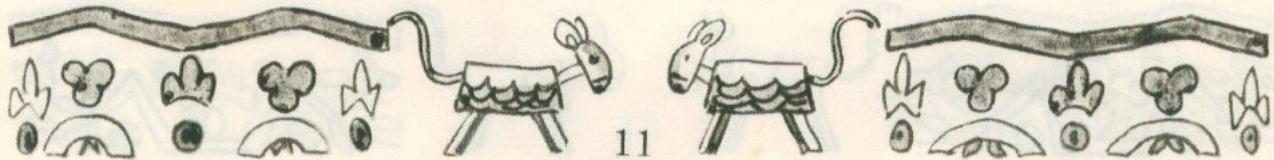
— Я бичок-третячок, з соломи зроблений, смолою засмолений.

в льох і давай гострити ножа. Ведмідь почув та й питає його:

- Діду, навіщо ти ножа гостриш?
- Щоб з тебе шкуру зняти та пошити з тієї шкури і собі, й бабі кожухи.
- Ох, не ріж мене, дідусю, пусти краще на волю: я тобі багато меду принесу.
- Ну, гляди! Тільки принеси...

Взяв та й випустив ведмедика. Далі сів над лядою, знов ножа гострить. Вовк його й питає:

— Діду! Навіщо ти ножа гостриш?
— Щоб з тебе шкуру зняти та на зиму шапку пошити.

— Ой, не ріж мене, дідусю, я тобі за те цілу отару овечок прижену.

— Гляди ж прижени!

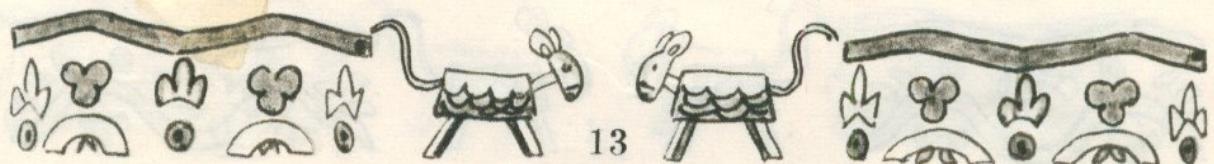

І вовка дід випустив. Сидить далі та ще ножа гострить. Виткнула мордочку лисичка та й питає:

— Скажи мені, будь ласкав, дідусю, навіщо ти ножа гостиш?

— У лисички,— каже дід,— гарна шкура на опушку й на комірець, хочу зняти.

— Ой, не знімай з мене, дідусю, я тобі й гусей, і курей принесу!

— Ну, гляди! Принеси!

І лисичку дід пустив. Зостався один зайчик; дід і на того ножа гострить. Зайчик його питає: «Нащо?» А він і каже:

— У зайчика шкурка м'якенька, тепленька,— будуть мені на зиму рукавички й шапка.

— Ох, не ріж мене, дідусю,— я тобі стрічок, сережок, намиста доброго нанесу, тільки пусти на волю!

Пустив дід і його. От переночували ніч, коли на ранок, ще ні світ ні зоря, аж — дер-дер! — щось до діда в двері. Баба прокинулась:

— Діду, діду! Щось до нас у двері шкрябить,— піди подивись!

Дід вийшов, коли то ведмідь цілий вулик меду приніс. Дід узяв мед, та тільки ліг, аж у двері знов — дер-дер! — повен двір овець вовк понаго-

нив. А незабаром лисичка принесла курей, гусей — усякої птиці; зайчик понаносив стрічок, сережок, намиста доброго...

І дід радий, і баба рада. Взяли вони попродали овечки та накупили волів, та став дід тими волами ходити чумакувати, та й забагатіли! А бичок, що його не стало вже треба, доти стояв на сонці, поки й розтанув.

4 коп.

Малюнки Є. СОЛОВІОВА.

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

СОЛОМЕННЫЙ БЫЧОК. Украинская народная сказка
(На украинском языке)

Редактор М. О. Жерносекова. Художній редактор С. К. Артюшенко. Технічний редактор Х. М. Романчикова. Коректор В. Л. Ніколенко.

Здано на виробництво 27.VI 1968 р. Підписано до друку 9.IX 1968 р.
Формат 70×90¹/₁₆. Папір для глиб. друку. Філ. друк. арк. 1.
Умовн. друк. арк. 1,17. Обл.-вид. арк. 0,8. Тираж 500 000.

Зам. 475. Ціна 4 коп.

Видавництво «Веселка», Київ, Кірова, 34.
Київська фабрика кольорового друку Комітету по пресі при
Раді Міністрів УРСР. Київ, вул. Довженка, 3.